

HA TUDNÁD... MÁSKÉNT ÉLNEÉ!

1Timóteus 6,15-16.

Bevezetés

Jelenlegi ismereteink szerint, az ember az egyetlen lény az univerzumban, akiben ott van a hit „képessége”. Bár az egyetlen létező Isten ismerete az évezredek során törődött a tudatunkból, de valamiféle isten-sejtelem mégis megmaradt. Emberek milliárdjai sejtik azt, hogy nem annyi a világ, ami körülvesz bennünket. Sejtjük, hogy van valami e világon túli létező, esetleg létezők, aki vagy akik, valamiképpen hatással vannak a sorsunkra, és ha ezt vagy ezeket a nálunk nagyobb hatalmakat magunk mellé tudjuk állítani, akkor viszonylagos biztonságban élhetjük az életünket. Az évezredek során ezért találtak ki az emberek sokféle istent vagy isteneket befolyásoló technikákat, áldozatokat, imádságokat, furcsa rítusokat, melyek célja mindig az volt: befolyásolni, irányítani, pártunkra állítani a felettünk álló, láthatatlan erőt vagy erőket.

S azt gondoljuk, hogy a XXI. század embere már nem így gondolkodik. Akkor nagyon tévedünk! Mert meggyőződésem, hogy az ezoterikus hit és gyakorlatok mögött is ugyanezek a gondolatok állnak. Befolyásolni, irányítani és pártunkra állítani azokat a láthatatlan erőket, amelyek sorsunk felett hatalommal bírnak.

Miért? A kereszténység nem ugyanezt csinálja? Imádkozunk, Bibliát olvasunk, templomba járunk, megkereszteljük a gyermekeinket, jót teszünk azokkal, akik szimpatikusak, gyónunk, áldozunk és úrvacsorázunk, néha még adakozunk és szolgálunk is, a végén pedig pap fogja kimondani felettünk az áment. **De miért is tesszük mindezt?** Nem azért, mert valahol a tudatalattinkban ott búvik az a gondolat: ha jó vagyok Istenhez, ha olyan dolgokat teszek, amik tetszenek neki, ha áldozatot hozok, akkor Isten is jó lesz hozzám? Ha így gondolkodunk, akkor a hitünk nem több, mint azok hite, akik akármit elhisznek.

De abban a pillanatban, hogy megismerjük Istent, azt, Aki a Bibliában mutatkozik be nekünk, megértjük, hogy mekkora tévedés azt hinnünk, hogy bármiféleképpen is befolyásolhatjuk Őt. Mert a Biblia Istene szuverén Úr, akit nem semmivel és semmilyen módon manipulálhatunk. Pál apostol egy korabeli Krisztus-dicsértet idézve négy dolgot mond el erről a befolyásolhatatlan Istenről.

1. Isten legyőzhetetlen

Ez az első, amit Pál apostol kiemel a Biblia Istenével kapcsolatban, amikor ezt mondja Róla: **Ő „a boldog és egyetlen Hatalmasság, a királyok Királya és uraknak Ura.”** Pál kijelentése ma sem vesztett semmit a jelentőségéből! Figyelmeztetés mindannyiunknak: ne gondoljunk többnek önmagunkat, mint akik valójában vagyunk. Nem dönthetünk élet és halál dolgában, egy élet értékessége vagy értékessége felett, nem tehetünk meg következmények nélkül akármit, mert ott áll fölöttünk a megkérdőjelezhetetlen Hatalmasság. Az Ő kezében vagyunk mindannyian! Ezért mondta Jézus: **„Ne féljete azoktól, akik a testet megölik, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki mind a lelket, mind a testet elpusztíthatja a gyehennában.”** (Mt 10,28) **A legtöbb ember mosolyog, amikor Istenre gondol.** Filozófiai kérdéssé alacsonyítja létezését, majd elveti. Káromolja, játszadozik a kegyelmével, szórakozik a nevével, viccet csinál belőle. „Hülyeség!” – mondja, mielőtt valami nagyobb

hülyeségbe veti bele magát. Az Isten meg ül mennyei tróntermének sötét sarkában és könnyeivel szétáztatja csillogó palástját. Ja... Nem! Istent nem zökkenti ki, nem bénítja meg a mi hitetlenségünk! Ha le is nézzük, ha gyengének is tartjuk Őt, eljön majd az idő, amikor semmivé lesz minden emberi nagyképűség, mert **Isten legyőzhetetlen Isten, akinek hatalmához semmilyen emberi hatalom nem érhet föl!**

2. Isten halhatatlan

„Övé egyedül a halhatatlanság...” – hangzik Pál második állítása Istennel kapcsolatban. Isten tehát felette áll az időnek, annak múlása nem fog rajta. Halhatatlan, ez is legyőzhetetlenségét támasztja alá. Ezért tévesek azok a fantáziaképek, amelyek Isten ósz, öregemberként ábrázolják. Mert Isten időtlen. Az ilyen ábrázolásokkal csak a művészek próbálták érzékeltetni a Biblia Istenének örökkévalóságát. Valahogy megfoghatóvá tenni azt, ami az emberi értelem számára felfoghatatlan. De Isten nem öregszik, nem butul, nem felejt, nem válik szenilissé. **Ellentétben velünk emberekkel, akik nem vagyunk múlhatatlanok.** A halál árnyékában élünk, és kit előbb, kit utóbb, de betakar majd ez az árnyék. Hogyan is gondolhatjuk azt, hogy mi a halandók felvehetjük a versenyt a Halhatatlannal?

3. Isten elérhetetlen

Isten „*megközelíthetetlen világosságban lakik*” – mondja harmadszor Pál. Ez a kifejezés Isten tökéletes szentségére utal. Arra a belső tisztaságra, amely felfoghatatlan az ember számára. Isten olyan hófehér, hogy mellette a világ legszentebb embere is koromfekete. Isten jelenlétébe nem juthat semmi, ami tisztátalan. Az ember valamiért mindig azt gondolja, hogy a saját vagy világ állapotáért vádlottak padjára ültetheti Istent. Mert mi tudjuk milyennek kellene lennie és mit kellene jobban tennie. Tetszik, nem tetszik Isten szent, „**megközelíthetetlen világosságban lakik**”, és ez akár mennyire nyugtalanító is, egyikünknek sincsen esélye megállni előtte. Luther például szinte meggyűlölte Istent, mert megértette: bűnös emberként, akármit is csinál, nem tud megállni előtte. Hiába erőlködik, hiába küszködik, hiába próbál egészen szent életet élni, hiába sanyargatja magát. Esélytelen. Ezért hatott rá elementáris erővel az evangélium, amikor végre megértette: **„Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”** 2Kor 5,21.

4. Isten láthatatlan

Pál utolsó állítása ez: Isten „**akit az emberek közül senki sem látott, és nem is láthat**”. Ez egyszerűen azt jelenti, hogy Isten olyan végtelenül hatalmas, hogy az ember képtelen felfogni Őt. Isten túl van az emberi értelem feldolgozhatóságának a határán. Olyan ez, mintha egy hangya agyába akarnánk belegyömöszölni azt a matematikai igazságot, hogy kettő megkettő az egyenlő négygel. A hangya a maga világában nagyon is okos lény, de a matematika az egy másik dimenzió. Arra a hangyának esélye sincsen. Valahogy így vagyunk mi is Istennel. Az ember meg jön, és kijelenti: „Nincs Isten!”, mint Gagarin, az első ember az űrben, amikor felért és örömmel jelentette: „Nem látom Istent!”. Vagy amikor egy paphoz elment egy tudós, és flegmán odavágta: „Atyám! Adjon nekem egy papírt, és levezetem önnek, hogy nincs Isten!” Mire a pap nyugodtan csak ennyit felelt: „Én meg megvárom, amíg megtalálja a számítási hibát!”

Emberek! Ha Isten nem tenné dedósan egyszerűvé önmagát, ha nem guggolna le a mi szintünkre és nem gügyögné el nekünk azt, hogy ki is Ő, akkor sohasem tudnánk megfogni a megfoghatatlant!

Befejezés

Azt kell mondanom, már bocsánat, hogy Isten olyan hatalmas, olyan legyőzhetetlen, örökkévaló, szent, elérhetetlen és felfoghatatlan, hogy pökhendiskedés helyett inkább gatyát kellene cserélnünk! Ha tudnánk, ha megértenénk, ha eljutna értelmünk legmélyebb zugába, szívünk legbensőbb rétegébe az, hogy ki az, akinek áll vagy bukik az életünk! Ha ránk zuhanna végre a felismerés kicsoda Isten és mit is tett ő értünk Krisztusban. Ha így lenne, akkor nem játszanánk vele tovább kisdéd játékunkat, hogy befolyásoljuk, manipuláljuk, lekenyerezzük Őt valamivel és valahogyan. Akkor belőlünk is kitörne az, ami Pál szíve mélyéről feltört: „... övé a tisztelet és az örökkévaló hatalom.” Akkor megsemmisülve odazuhanánk Isten lábai elé, és Dávid szavaival könyörögnénk Hozzá: „**Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem!**” Zsolt 51,1-2. Ámen!